

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום שני ט"ז ניסן תשפ"א | דף היומי בבלי: שקלים ח | דף הכולל: פסחים צו.
דף היומי בהלכה: מסעיף ב' עד סימן תקע"ב סעיף ג'.
מוסר: שם עולם - גם כאשר נתבונן' עד 'ויש עוד מן הבטלים'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: 'ואמרו רז"ל שאין התשובה' עד 'וכן אמרו רז"ל על אברהם'

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

"כך נחלצתי מעמקי ההריסות של מגדלי התאומים" | החסידים נדהמו: הרבי ביקש לאכול 'שרויה'!!
מבוכה בעיצומו של ליל הסדר: הגוי נכנס וביקש לבטל את שטר מכירת החמץ | 2113

הסיפור היומי

**תוך כדי מעבר בין ההריסות הזיז ר' שמואל קורת
עין, ואז, למרבה החרדה, התמוטטה על ראשו
גבעה שלימה של אבנים וחלקי מתכת. הוא
בעצמו היה זקוק עתה בדחיפות לחילוץ והצלה!**

מחשבה שחילצה מהריסות...

היה זה ביום הבלתי נשכח בהיסטוריה העולמית, יום ששינה את פני תבל, כ"ג באלול תשס"א, או בשמו הנפוץ יותר שכבר הפך לכינוי למתקפת הטרור: ה-11 בספטמבר. ארבעה מטוסים נחטפו בידי מחבלים צמאי דם, והתרסקו אל תוך מגדלי התאומים שהתנשאו לגובה רב במרכז מנהטן, הרובע העסקי הפועם של ניו יורק. בשעת בוקר מוקדמת התרחש הפיגוע, אלפים נהרגו תוך דקות, ותוך כמה שעות קרסו בנייני התאומים והפכו לאבק, מותירים קרחת עשינה בלב מנהטן הסואנת.

ר' שמואל, גיבור הסיפור, נמנה על 'צוות הצלה' שב'בורו פארק' השכנה, והוא נקרא חיש מהר לסייע בחילוץ פצועים והרוגים מן התופת, טיפול רפואי מציל חיים, ועוד ועוד. הוא עזב את כל עיסוקיו והובהל לזירת האסון - שכבר היתה סגורה ומסוגרת, אולם כאיש הצלה קיבל אישור להיכנס. את אישורו זה ניצל היטב, ובשאיפתו להציל חיים ככל האפשר - נכנס אל עומק הסכנה, די סמוך למקום בו המבנים קרסו.

ערימות ערימות של הריסות, שלדים מפויחים של מטוסים מעורבים בקירות וקורות, מחשבים וחלקי גופות, קידמו את פניו.

סמטאותיה של צפת העתיקה הן אחד המקומות היפים והמרגשים שאנשים אוהבים לטייל בהם. האוויר הגלילי הצח, האווירה אפופת הוד הקדומים, ההיסטוריה היהודית העתיקה הניבטת מכל פינה, מכל אבן ברחוב. קבוצות של תיירים מהארץ ומחו"ל מגיעות למקום, ואחד המדריכים הנודעים שלהן - הוא ר' ישראל יהודה רוטנברג הי"ו.

הרב רוטנברג מדריך את קבוצותיו בסמטאות צפת, מהעיר החדשה אל העיר העתיקה, בואכה קברי הצדיקים ובתי הכנסת הוותיקים. את הטיולים הוא מתבל בסיפורים מרטיטי לב ותיאורים מרגשים על הדמויות והאישים שחיו ופעלו בצפת, ובסיום הסיום - נוהג הוא לתת 'כרטיס ביקור' שכזה, שעליו מופיעה סגולת בעל ה'נפש החיים' האמורה לעיל, לפיה ברגע שאדם חושב ומחזק את אמונתו בבורא עולם בכל הכת, ומאמין שאין כח בעולם מלבדו - הרי הוא ניצול מכל רע.

באחת הפעמים, בתום הסיום, חילק הרב רוטנברג את הכרטיס, ולפתע הגיב אחד מחברי הקבוצה וביקש לספר סיפור אישי הקשור באמור בכרטיס. וזה דבר המעשה:

מחזק את ההכרה והאמונה כי יש בורא לעולם, ורק הוא קובע מה יעלה בגורלו, ואם הוא לא רוצה בכך - כל המחבלים, המטוסים והבניינים שבעולם לא יוכלו להרע או להזיק לו. ואז, לפתע הוא פוקח עיניים, מסובב את ראשו אחורנית, ומגלה שובל אור קטן בינות להריסות...

הוא לא חפץ להיפגע שוב חלילה, ולפיכך הוא מהדק את הקסדה לראשו, רגע לפני שהוא מתכופף לכיוון מקור האור. בזהירות ובאיטיות הוא מסתובב לאחור, מתכופף על גחוונו, ומגלה מדובר בסוג של מנהרה בתוכי ההריסות, תוצאה של שולחן משרדי גדול שנפל על ההריסות, כשמתחתיו יש מקום לזחול קמעא. הוא מחליט לנסות, ו...

תוך פחות מדקה עמד יציב על שתי רגליו תחת כיפת השמים, חי וקיים, בריא ומאושר!

'ואם אני עומד פה הערב', אמר ר' שמואל בעיניים דומעות לנוכחים שהקשיבו מרותקים לסיפורו האישי, 'ואני חי וקיים, וזכיתי לגדל את ילדיי, להשיא אותם, ולבוא לארץ לא מעט פעמים, ועכשיו אני מטייל בצפת - זה רק בגלל שהשם הוא האלוקים ואין עוד מלבדו, וכשמאמינים בזה ובטוחים בו בכל הלב - הוא גם מוציא אותנו מכל הצרות וההריסות, ומעניק לנו חיים במתנה!' - סיים את דבריו הנרגשים, והותיר את השומעים פעורי פה...

אכן כן! כשיהודי מחזק את האמונה בלבו ומאמין רק באבא שבשמים ובכוחו - זוכה הוא לראות בעיניו את חסדי ה' וישועתו, רואה את נס ההצלה שלו. אחים יקרים, עתה, בחג הפסח - חג האמונה, כשאנו אוכלים את המצות - שהן 'מאכל האמונה' כלשון הזוהר הקדוש, הבה נהדק ונחזק את האמונה בלבנו, ואף נקיים 'והגדת לבנך' - ונטמיע את האמונה גם בדורות הבאים!

וככל שנחיה את האמונה בכל ליבנו, נרגיש אותה, נבטח בה' בכל לב ונאמין שאין כח בעולם מלבדו ורק הוא קובע - כך נראה שהוא יציל אותנו מכל צרה וצוקה, ובמו עינינו נחזה בחסד ה' ובישועתו!

(פניני פרשת השבוע)

ר' שמואל היה נחוש לנסות להציל חיים, ופילס לו דרך בתוכי ההריסות, בתקווה למצוא אדם חי - אותו יוכל להציל. תוך כדי מעברו במקום הזיז קורת עץ אחת, ולמרבה החרדה - - הזזת קורה מוטטה על ראשו גבעה שלימה של הריסות, אבק, אבנים, חלקי מתכת ושאר חפצים. עתה - לא רק שהוא יכול להציל אחרים - הוא בעצמו זקוק לחילוץ והצלה!

הוא נפצע באורח קל מכל החלקים שהתעופפו סביבו ונחתו עליו או בסמוך אליו, אבל לא הפציעות האלה העסיקו אותו. מה שהחריד את נפשו היתה העובדה שהוא קבור תחת ההריסות, זקוק לחילוץ בדחיפות, והוא כלל אינו יודע מאיזה כיוון לנסות לצאת, מה יקרה אם ינסה להזיז חלקים מימינו או משמאלו. נכון לרגעי החרדה הללו - הכל סביבו חשוך ואפל, מלא באבק ושאריות פיח ואבנים, וכל תזוזה שלו - יתכן שהיא זיכוי לחיים, ויתכן שהיא מסמלת את רגעי האחרונים...

ר' שמואל קבור תחת ההריסות, מנסה להעריך מה גודל גבעת ההריסות החונקת אותו מכל הצדדים, ועד מהרה מבין שזה סיפור רציני. את זעקותיו וצעקותיו אין איש שומע, מכשיר הקשר נשבר, והוא תקוע כאן - מי יודע עד מתי. בעיני רוחו הוא רואה את בניו אומרים 'קדיש' אחר מיטתו, ואחרי רגע נזכר שגם זה לא מובן מאליו, כי אין לדעת האם יצליחו לכל הפחות לחלץ את גופתו ולהביאו לקבר ישראל, או שמא יפונה עם כל ההריסות לאתר מיחזור פסולת בניה...

דקות ארוכות של מתח וחרדה עוברות עליו, ואז נזכר בסגולתו של בעל ה'נפש החיים'. על אתר עוצם הוא את עיניו בדבקות ומתחבר לאבא שבשמים, כשהוא מרוכז כל כולו בחיזוק האמונה כי בורא עולם מנהל את העולם, אין עוד מלבדו, ואף כח בעולם לא יכול להזיק לו. כן, גם אם יפלו על ראשו שני מגדלי התאומים גם יחד - בורא עולם יכול להצילו, כי לו לבדו הגדולה והגבורה, הוא המנהל את העולם, ולכל כדור, אבן, בלוק, ענן פיח או חלקי הריסות - יש כתובת מונחית מלמעלה!

אין לדעת כמה זמן שהה כך, כשעיניו עצומות בדבקות והוא

הסיפור היומי

כשפתחנו את הדלת ב'שפוך חמתך' נכנס ה'שבת-גוי' ובידו שטר מכירת החמץ. "סליחה שאני מפריע בשעה מאוחרת כזאת", אמר בהכנעה רבה, "אבל השטר הזה שחתמתי עליו היום לא נותן לי מנוחה"

אשתי וגייסי יורדים לחיי בגלל החוזה הזה. עברנו על הרשימה של הסוחרים שמכרו לי את חנויותיהם, ומצאנו מספר סוחרים ממולחים ורמאים..."

כל המסובין על יד השלחן הוכו בתדהמה לשמע דברי הערל, ולא יכולנו להוציא הגה מפינו. הגוי המשיך בשלו: "כבוד הרב,

פעם ישבנו בסדר ליל פסח בביתו של מורי חמי ז"ל בסערענטש, וכשפתחנו את הדלת לפני 'שפוך חמתך' נכנס ה'שבת-גוי' ובידו שטר מכירת החמץ. "ברצוני לבקש סליחה על שאני מפריע בשעה מאוחרת כזאת", אמר הערל בהכנעה רבה, "אבל השטר הזה שחתמתי עליו היום לא נותן לי מנוחה. גם

רצונך, לכן אני זקוק לכל הפחות לשמונה ימים, כי יותר מוקדם אי אפשר לקיים את הישיבה מסיבות טכניות. אבל עד אז, כל מה שקנית נמצא ברשותך, ואחר הישיבה עם כל החותמים על השטר נבטל את הכל. כך שאתה יכול ללכת הביתה, להרגיע את אשתך ואת הגיס שלך ולישון בשקט".

הגוי קיבל את דברי הרב בהבנה גדולה, הוא ביקש שוב סליחה והסתלק. לאחר זה אמרנו בהקלה ובשמחה "שפוך חמתך על הגוים אשר לא ידעוך"...

(הרב אנשיל מילר, עולמו של אבא)

אני איש פשוט ואינני מסוגל לצאת למאבק עם הסוחרים האלו שרוצים לסדר אותי. אין לי כסף לעורכי דין ולא מתחשק לי להופיע בבית המשפט. אני רוצה דבר אחד בלבד, לבטל את השטר הזה שחתמנו עליו היום ולישון בשקט".

מורי חמי ז"ל ברוב חכמתו לא איבד את עשתונותו, כיבד את הגוי בכסא ובכוס שתיה וענה לו בזה הלשון: "אם ברצונך לבטל את הקנין זאת זכותך הלגיטימית, אבל כיון שמדובר כאן לא רק בחמץ שלי אלא בחמץ של למעלה ממאה סוחרים, וכן גם אנשים פרטיים, עלי להזמין את כולם לישיבה ולמסור להם את

והגדת לבנך

שאלה: המלמד אמר לתלמידו שאסור לדבר באמצע קדיש, אמר לו תלמידו: "זה לא יתכן, שהרי אבי תמיד מדבר?!"... מה יענה לו המלמד?

תשובות והדרכות בעניני חינוך ממרן הגר"ח קניבסקי שליט"א

פלוני שלילד שלו אין חשק ללמוד, לא רוצה ללמוד. שלחתיו לר' עקיבא טננבוים זצ"ל שהתעסק בכגון דא ואח"כ פגשתי ושאלתי האם השפיע על הילד, ענה לי: דיברתי עמו שעתים, אבל על דבר אחד לא היתה לי תשובה: הבן אמר - אבא שולח אותי ללמוד, ומה הוא עושה? הרי לא לומד, קורא בעיתון... על זה לא היתה לי תשובה".

שאלה: המלמד אמר לתלמידו שאסור לדבר באמצע קדיש, א"ל תלמידו: זה לא יתכן, שהרי אבי תמיד מדבר. מה יענה לו הרב'ה?
"יאמר לו שאסור וכנראה אבא לא יודע. או שאבא מוכרח לדבר".

ש"ק משפטים כ"ה שבט תשנ"ח. אני אמור לדבר הערב במוצאי שבת בכנס בעניני חינוך, מה לומר שם?
"יש בס' על חינוך, שעיקר החינוך מוטל על ההורים ולא על המחנכים. ומה שההורים לא מתעניינים אצל המחנכים זו עולה גדולה! והיכן הכרת הטוב, לפחות להתעניין. וכמו כן יש לדעת כי ההתעניינות מחייבת את המחנך. יש התייחסות אחרת כאשר מתעניינים. פעם אחת אמא ע"ה אמרה לאחותי, היום כנראה המורה החליפה את הילדה היושבת לידך בכיתה. ואכן כך הוה. היא הרגישה מיד איזה שינוי בבת!"
עוד הוסיף רבנו: "שאלו את רבי שמחה זיסל ממתי צריך לחנך את הילד, וענה: מהרגע שאביו נולד".

(דברי שיח, תשע"ז, מתוך הספר 'דרך שיחה')

סיפר לי רבנו: "אתמול אחד שאלני: הוא קובע עיתים לתורה, אבל רוב זמנו טרוד בפרנסתו, יש לו ב' אפשרויות - אפשרות אחת ללכת ללמוד בבית המדרש עם דיבוק חברים, וגם בגמ' (ירו' ברכות פ"ה ה"א) מבואר דיש מעלה ללמוד בבית המדרש והביאו הר"מ והשו"ע; אך אם כן, ילדיו לא יראו שאבא לומד. מאידך יכול ללמוד בבית ואז זה יהיה חינוך לילדים שיראו שאבא לומד. השבתי לו שילמד בבית".

הרי חייך קודמין?

"גם זה 'חייך'. אם הילדים בבית לא רואים ומתחנכים שאבא לומד, וכי זה לא חיים שלו?!"

יהודי נוסף שאל: יש לו בן ובנות, ולוקח את בנו ללמוד בבית המדרש, אבל בנותיו לא רואות שאבא לומד.
"גם בנותיו צריכות לראות שאבא לומד. הם יגדלו ובעליהם ובניהם יהיו בני תורה. גם הם צריכין לראות אבא לומד".

בהזדמנות נוספת, שמעתי כיצד רבנו אמר לפלוני: "הילדים בבית צריכים לראות שאבא לומד ולפעמים אפילו על חשבון לימוד בביהמ"ד. הנסיון מורה שהדבר מאוד משפיע".
הוספתי לומר, כי בתוס' בב"ב כ"א א' ד"ה כי, מביא מהספרי שלמען תלמד ליראה קאי על מעשר שני בירושלים, לפי שרואה כהנים עוסקין בעבודה וכו', מבואר לכאורה כי עשרה ניסים לא משפיע, רק הלמעשה של עבודת הכהנים משפיע.
תגובת רבנו: "נכון, בפרט אב על ילדיו. פעם אחת בא אלי

בעת המכירה הוסיף המוכר סעיף בחוזה, שארבע אמות בחצר למטה נשארות בבעלותו. הקונה לא הבין את פשר הדבר והתנגד: אינני מוכן שתיכנס כל יום לבדוק מה מצבם של הארבע אמות שלך...

ונאכל שם מן הזבחים ומן הפסחים | מעשה אמיתי על ציפייה מוחשית של יהודי בן דורנו לבנין בית המקדש וחידוש עבודת הקרבנות

לאחר תקופה, כאשר עמדו לסדר בטאבו את חלוקת הנכס, ביקש ממנו השכן בקומה הראשונה לוותר על הסעיף הזה שהפריע בחשבון השטח, ולא הסכים. עתה ביקש מהמוכר שיסביר לו על מה ולמה הוא צריך ארבע אמות למטה, האם זו חומרא במצות ישוב ארץ ישראל, מה הטעם שהוא מתעקש על זה. אמר אותו יהודי: "מאמין אני בביאת המשיח, בכל יום שיבוא, יבנה בית המקדש ונקריב קרבן פסח ומצוה לאוכלו בירושלים, אך לא בגגין ועליות, שלא נתקדשו בקדושת ירושלים. באותו זמן אצטרך לבקש רשות ממי שיהיה השכן למטה להכנס לדירתו בשעה שלא אפריע. לכן כדי שיהיה לנו נוח לאכול את הפסח, משאיר אני לעצמי מקום למטה".

(גיליון 'נר לשלחן שבת')

יהודי יקר ומיוחד חיפש לקנות דירה בירושלים. הציעו לו לקנות דירה בבנין בן קומה אחת, שהוא יבנה קומה נוספת ואחר כך ימכור את הקומה התחתונה. בזה יוכל לממן את מחיר הקניה. כך עשה.

הונה בעת מכירת הדירה בקומה התחתונה הוסיף המוכר סעיף בחוזה, שארבע אמות בחצר למטה נשארות בבעלותו. הקונה לא הבין מה פשר הסעיף הזה. אמר: 'לא שייך, אתה תטריד אותי, תכנס לבדוק מדי יום לבדוק מה מצבם של הארבע אמות שלך...' הבטיח המוכר בהן צדק שהוא לא יטריד אותו. תמה הקונה: 'אם כך, בשביל מה אתה צריך את הסעיף הזה?!' מילא המוכר פיו מים. אף שלא קיבל תשובה, סמך הקונה על המוכר, כיון שהיה ירא שמים ונאמן עליו, וחתמו על החוזה כולל הסעיף הנזכר.

כשהנהלת ישיבת 'פורת יוסף' הגיעה לר' יצחק נבנצל לבקש את רשות להוסיף קומה לישיבה, הסכים מיד, ואף אמר להם: עדיף לי לראות בית מקדש מעט בבנינו מאשר בית המקדש בחורבנו

והראנו בבנינו

לאחר כמה שנים נתמנה בנו הגאון רבי אביגדור נבנצל לרבה של העיר העתיקה, וכשהתחילו להסתובב שם תיירים נכרים בלבוש פרוץ עלה לביתו של שר התורה רבי חיים קניבסקי שליט"א ושאלו מה אפשר לעשות לשמור על קדושתה של העיר העתיקה. שר התורה אמר לו שיפתח כולל אברכים, ואור התורה ישפיע על כל הסביבה שישאר בקדושתו.

כמובן הכולל נפתח, אך כשהכולל גדל ומנה עשרות אברכים, ובית המדרש לא היה יכול להכיל את כל הלומדים, חיפשו מקום גדול להעביר שם את הכולל, והמקום לא נמצא. לא היה בית המדרש גדול כל כך באזור.

מישהו לחש לרבי אביגדור שבישיבת פורת יוסף הסמוכה יש קומה אחת ריקה, ואולי יוכל להעביר לשם את הכולל. כשפנה להנהלת הישיבה הסכימו בשמחה שהכולל יעבור לשם. ואכן

סיפר הגר"י זילברשטיין שליט"א: הרב יצחק נבנצל חפץ לגור בעיר העתיקה בירושלים, הוא חיפש את הבית הגבוה ביותר שממנו יוכל לראות את הר הבית ואת הכותל המערבי. כשיאמר תיקון חצות ויבכה על החורבן, יוכל לראות את החורבן בעיניו ואז תחינתו תהיה חמה יותר.

באחד הימים רצתה הנהלת ישיבת 'פורת יוסף' בעיר העתיקה להוסיף כמה קומות לישיבה, אבל הישיבה ממוקמת מעבר לביתו של רבי יצחק, כך שהבניה תסתיר לרבי יצחק את ראיית הכותל המערבי והר הבית, ומה עוד שהוא קנה במיוחד את הדירה הזאת בשביל לראות את הכותל, ואף שילם על כך במיטב כספו.

כשהנהלת הישיבה הגיעה לבקש ממנו רשות להוסיף קומה, הסכים מיד, ואף אמר להם: עדיף לי לראות בית מקדש מעט בבנינו מאשר בית המקדש בחורבנו.

חול המועד

האם מותר להקליד במחשב? עד איזה גיל מותר לילדים לצייר? ומדוע החזיק החזו"א עט בכיסו בחול המועד

קיצור הלכות חול המועד - הלכה למעשה מאת הרה"ג רבי יצחק יעקב פוקס שליט"א

ציפורניים: לבני ספרד מותר כרגיל. לבני אשכנז - רק אם קצצו לפני המועד, אא"כ היו טרודים הרבה ושכחו. ובכל אופן, מותר בשינוי, ביד או בפה, או לצורך מצווה.

קניות בגדים כלים ונעליים: מותרים לצורך המועד (אפילו כדי לתת מתנה), או כשזה "דבר האבד", היינו מכירה זולה עכשווית או כשלא ימצא אחר המועד. וכן כשנמצאים רק במועד, במקום שהדבר מצוי לקניה.

כתובה: אסורה. אא"כ לצורך מצוה (פרסום שיעורים, השבת אבדה וכדומה), או ל"דבר האבד" (רשימה לקניות, מספר טלפון גורלי, מרשם רפואי וכדומה), וזה מותר בלא שינוי. ושמעתי מהגר"ק כהנא זצ"ל שראה עט בכיסו של מרן החזו"א בחול המועד, ולשאלתו ענה מרן: "אם אשמע על חולה ר"ל או יולדת שצריך להתפלל לשלומם, שאוכל מיד לרשום השם".

שימוש במחשב (חסום) שנבדק לפסח: אסור להוציא במדפסת, אא"כ לצרכי מצוה או רבים או דבר אבד. הקלדת חומר - רק לשמירה זמנית (בדיסק-און-קי) ולא לתוך החומרה (הארד דיסק), משום שזה כבונה (דעת הגר"ש אויערבך והגר"ש ואזנר זצ"ל). שליחת דואר אלקטרוני - מותרת (אותיות פורחות באוויר). ציור ומלאכות: מותרים רק לילדים עד גיל שמונה, ובפרט אם מחמת השעמום עלולים להשתובב חסרי מעש.

מלאכות המותרות במועד

א. צרכי המועד - במעשה הדיוט, מותרת נגינה, וכשפקע מיתר מותר לתקן במעשה הדיוט ולא ע"י תקן מקצועי. צילום והקלטה - מותרים (מבלי לפתח התמונה). תיקון תקר (פנצ'ר) - מותר לצורך המועד, אבל לא תיקון הגלגל החילופי, ה"ספייר" (מעשה אומן). אין לתקן אופניים, אלא אם נחוצים לצורך קניית אוכל.

ב. צרכי רבים - תיקון כבישים, חשמל, מים, מעלית בבניין רב קומות.

ג. צרכי אוכל נפש - כולל תיקון מקרר, כיריים.

ד. דבר אבד - כשייגרם הפסד (אפילו ספק הפסד), השקיית עציץ וגינה בימי שרב.

שולחן ערוך תקכ"ט: "ימים שבין ראשון לשביעי של פסח וכו' הם הנקראים חולו של מועד וכו' וחייבים בשמחה, כנאמר: ושמחת בחגיך אתה ובנך ובתך וגו' (דברים טז יט) ושמחה זו מצות עשה מן התורה".

חייבים לכבד את חולו של מועד בכסות נקיה ולא ינהג כמנהג של חול. לבאה"ט בשם המהרי"ל והחיי אדם (קו, א) - יש ללבוש בגדי שבת ויום טוב. אמנם, במשנ"ב (תקכ"ט ובתרס"ד, ט) כתב שעכ"פ שיהיו חגיגיים יותר משל יום חול (גם בטילים ומסלולים). ובמשנה אבות (ג, יא) שנינו: "המבזה את המועדות, אין לו חלק בעולם הבא", ופי' בבאר היטב (שם) דהיינו: שמתנהג ומתלבש בהם כבימות החול. "ותהיה מפה פרוסה על השולחן כל ימי החג" (ערוה"ש וכף החיים שם).

תפירה רקמה וסריגה - אסורים. תיקון (-כפתור שנתלש, מכפלת שנשרה או קרע) - כשזקוקים לבגד במועד, מותרים (אפילו יש בגד אחר). ובת ואשה תתפורנה בשינוי ("כשיני הכלב", תפר יוצא ותפר נכנס, תפירה לא סימטרית), שלא תהיה "מלאכת אומן".

כיבוס - מן הדין אסור, אפילו לצורך יו"ט אחרון, ואפילו ע"י נוכרי. כיבוס המותר: בגדי קטנים וזקנים או סיעודיים המלכלכים תדיר, ואפילו בכבונה, ומותר לתלות בגדי הקטנים בפרהסייה (דעת הגר"ש אלישיב זצ"ל). הערת הגר"מ פיינשטיין זצ"ל: עבור קטנים המלכלכים מותר לכבס, אפילו רוצים בגד נאה יותר, והנוסעים, אינם צריכים לקחת מביתם הרבה בגדים לצורך הקטנים כשיש בזה טורח, כדי שלא יצטרכו לכבס. לגדולים: כשנגמר כל המלאי, מותר לכבס גרביים, וכנראה גם לבנים, מטפחות ידיים ומגבות מטבח - לפי הצורך בדיוק, ולתלות בצנעה.

ניקוי כתם: מותר, לא בניקוי כללי, אלא בהשריה במים ומעט סבון, ובפרט בכתם שאם לא ינוקה, קשה יהיה בכלל לנקותו. גיהוץ - בבגד שרוצים ללבוש במועד והוא מקומט, מותר לגהץ באופן שטחי רק לפשט הקמטים (בלא שימוש באדים - שמענו מהגח"פ שיינברג זצ"ל).

תספורת וגילוח: אסורים. יש מתירים חלאק'ה בזמנה. קציצת

עליה לרגל בזמן הזה

בשו"ת הרשב"ץ (ח"ג, כא): גם בזמן הזה קיימת כעין מצות עליה לרגל, שאף לאחר החורבן, מכל מקום קדושת המקדש וירושלים קיימת לעולם, ואף לאחר החורבן היו עולים ממצרים ושאר ארצות לחונן מקום מקדשינו.

רמז לדבר, במדרש שיר השירים פרק א': "עינייך כיונים" - מה יונה זו אע"פ שאתה נוטל גזולה מתחתיה - אינה מנחת שובכה לעולם, כך ישראל, אע"פ שחרב בית המקדש לא בטלו ג' רגלים בשנה. על כן, יש המשתדלים לבוא אל פני שריד בית מקדשנו ואומרים: "ומפני חטאינו גלינו מארצנו וכו'" ו"אבינו אב הרחמן בנה ביתך כבתחילה וכו' והעלינו לתוכה ושמחנו בבניינה" וכו', ואומרים שיר המעלות וגו' עומדות היו רגלינו בשערייך ירושלים וגו'.

ה. פועל שאין לו מה שיאכל (אפילו זקוק לשלם חובות ואם לא יעבוד יחסר לו להוצאות החג). אמנם, יתכן שלעניין חוה"מ פסח, כיון שיש לו כבר מצות (מחלוקת קימחא דפיסחא) אינו בגדר "פועל שאין לו מה שיאכל" (ראה שער הציון תקמ"ב א עפ"י המג"א).

כל צרכי בריאות הגוף וצרכיו - מותרים, כגון טיפולים רפואיים, בדיקות חיוניות, אך לא לכוון למועד רק משום שכעת יש זמן פנוי. מותר חיתוך נייר טואלט, צרכי הגוף. ניקוי הבית, כל הנוגע להיגיינה. שמרטפות [בייבי סיטינג] - מותרת, ככל צרכי הגוף, אבל כיון שאסור ליהנות משכר עבודת המועד - יש להשתמש בחלק מהתשלום להוצאות החג.

יהלומים מגדולי ישראל

**יצא אחד מבני הבית להביא לרבי את מבוקשו,
אך הוא עצר בעדו ואמר: "אינך צריך לטרוח,
הבא נא את המרק שהשאיר האורח בצלחתו"...**
הנוכחים השתוממו ביותר: הרבי יאכל שרויה?

בחכמתו הבין שאם יגער בנוזיפה על המוכיח יגרום להוסיף שמן על המדורה]. לאחר שסיים לאכול את המרק שלו, ביקש לקבל עוד מנה, מיד יצא אחד מבני הבית מביהמ"ד להביא לו את מבוקשו. נענה אליו הרבי ואמר: "אינך צריך לטרוח, הבא נא את המרק שהשאיר האורח בצלחתו"...

כל הנוכחים תמהו: איך עולה על דעתו של הרבי לאכול בפסח מצה הטבולה במים? אך האדמו"ר לא התייחס אליהם כלל, ואכל את כל המרק שבצלחת, ואז הסביר ואמר להם: "בשעה שביישו אורח זה נתעוררו בשמים דינים וגבורות עלי ועל בני ביתי ה' ירחם, לכן אכלתי מן המרק כדי שיתפייס העני וידע שמצד הדין לא עשה שום איסור, ובכך ביטלתי את הקטרוגים מעלינו..."

(ע"פ באר הפרשה)

האדמו"ר רבי יוחנן טווערסקי מטאלנא זצ"ל הקפיד והחמיר בחומרות על גבי חומרות שלא לבוא לידי ספק ספיקא של מצה שרויה בפסח, כמנהג אבותיו צדיקי בית טשערנאביל שהקפידו בכך ביותר.

שנה אחת כשערך את שולחנו הטהור לרגל יומא דהילולא של הרה"ק רבי אהרן מקארלין זי"ע החל ביום י"ט ניסן - חוה"מ פסח, ישב בקצה השני של השלחן יהודי ממוצא אשכנזי, ולפי תומו טבל את המצה במרק שהגישו לו. משהבחינו בכך החסידים, גערו ונזפו בו בדברים קשים כגידין. נבהל הלה מן הצעקות והגערות, כי לא ידע כלל מהחומרא של שרויה, ומיד הפסיק לאכול כדי לשכך את זעמם של הנוכחים.

כל אותו הזמן לא התייחס האדמו"ר כלל לכל המהומה [כי

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה רוחנית מדי יום אצלך בחייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק
הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:

dirshu@dirshu.co.il

הפורתח
בכל יום..

המייל היומי של 'דרשו'.

כיצד שייך להתפלל על חברו שישוב בתשובה - הרי הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים?

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר חפץ חיים

לספר על אדם שעשה עבירות כדי שיתפללו עליו שיחזור למוטב. דעת הגר"נ קרליץ (חוט שני שמירת הלשון פ"ו ס"ק א) שמותר, משום שנחשב לתועלת, אך יש לספר בצמצום רק כפי הנצרך [וראה מהרש"א (ברכות י, א ד"ה חטאים) שהקשה איך שייך להתפלל על חברו שיעשה תשובה הרי הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים, והניח ביש ליישב. והחזו"א (או"ח בסוף הספר - גלינות החומש) תירץ, שכיון שהתפילה על הדבר נעשית ע"י אדם ולא בידי שמים, נקרא הדבר על שם האדם, וכביכול הקב"ה רק מסייע לקיים את תפילתו של האדם]. וכן דעת הגר"ח קניבסקי (ח"ח ארחות חיים) שמותר לספר, אך עליו להתכוין רק לטובה.

בסעיף הנלמד היום, כלל י' מהלכות לשון הרע סעיף ד', העוסק בתנאים להיתר סיפור לשון הרע, שאחד מהם הוא שיהיה לתועלת - מוסיף החפץ חיים וכותב: "ואפילו אם התועלת הזאת לא תוכל להגיע על ידי סיפורו, רק שהוא מתכוון שיתרחקו בני אדם מדרך רשע, כשישמעו שהבריות מגנות פועלי און, ואולי הוא בעצמו ישוב על ידי זה מדרכיו הרעים ויתקן מעשיו, כשישמע שהבריות מגנות אותו עבור זה - גם זה איננו בכלל לשון הרע, ולתועלת יחשב, כיון שעל כל פנים אינו מכוון ליהנות מן הפגם ההוא שהוא נותן בחברו, רק לקנא לאמת, ואולי תבוא על ידי זה תועלת על להבא".

בביאורים ומוספים מביאים נידון בהקשר לכך, האם מותר

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

דקה מתוקה - 60 שניות מרתקות על הדרך היומי

מדוע הורה רבה של וילנא לסגור את חנותו כבר באמצע השבוע?

שקלים דף ח

ואומר 'ומצא חן ושכל טוב'

אמר לחבירו 'הראית כמה שמן צווארו של בן עמרם?'. 'מדוע הנך מתפלאת?' - ענה לו חבירו - 'הוא הרי שלט על הכסף של המשכן, איך לא יתעשר?!'. כששמע זאת משה, מיד עשה עמם חשבון. הבה נעיינ: המדרש מגדיר את המלעיזים על משה 'ליצני

המדרש רבה (שמות נא ו) תמה, הרי על משה רבינו נאמר 'בכל בית נאמן הוא' (במדבר יב ז), אם כן מדוע נזקק לעשות חשבון ולדווח מה עשה בכסף ובוזהב שנתרמו למשכן? ומספר המדרש שמשה רבנו שמע שליציני ישראל משוחחים מאחורי גבנו. האחד

עבור משרתו. בטענה כי אשתו חנווניית, ופרנסתה מספיקה להם לכלכלת ביתם.

אך בני העיר, מאוד אהבו וחיבבו את רבם הנערץ, ורצו בכל נפשם להיטיב עמו ולהעניק לו כסף מן הצד, מבלי שירגיש כי ידם עושה זאת. הם טיכסו עצה, וביקשו מכל בעלי הבתים העשירים בעיר, לערוך את קניותיהם אצל הרבנית, הם ישלמו לה במיטב כספם, העסק ישגשג ויפרח, ופרנסת הרב תורחב, מבלי שישים לב ויסרב לקחת מהם כסף.

לא ארכו הימים, והרב הרגיש ברחבת כלכלת הבית. לפתע ניכר היתרון, והרווחה החליפה את מקומה של החסכנות. הוא שאל את הרבנית לסיבת הדבר, ומה מקורה השופע של הפרנסה. הרבנית ספרה לו כי שפע של קונים החלו לפקוד את החנות, ומכל קצוות העיר, אף משכונותיה המבוססות באים לערוך את קניותיהם בחנותם.

הרב לא התמהמה, הוא נטל מיד עט ונייר, וערך עליו חשבון הוצאות כלכלת ביתו, בטרם התמנה למשרת הרבנות. הוא מסר את החשבון לרעייתו, וציווה עליה שכאשר יגיע פדיון החנות, לסכום ההוצאות הנצרכות להם לשבוע זה, תסגור את החנות, אף אם זה יהיה במהלך יומו הראשון של השבוע, כי גם חנוונים אחרים צריכים להרוויח, ואינו חפץ בעוד כסף שאינם זקוקים לו. וכך עשתה...

(הרה"ג ר' ישראל ליוש שליט"א)

ישראל'. לעומתם, הקב"ה מכתיר אותו בתואר 'נאמן ביתי'. מדוע, אם כן, היה כל כך חשוב למשה לעשות חשבון, ולהימצא ישר אף בעיני אותם ליצינים, מדוע לא הסתפק בחותם האמת של הקב"ה, בכל ביתי נאמן הוא'?

את התשובה לכך נמצא במשנה (שקלים פ"ג מ"ב): "בשלוש קופות... תורמין את הלשכה. אין התורם נכנס לא בפרגוד חפות, ולא במנעל, ולא בסנדל וכו' שמא יעשיר, ויאמרו מתרומת הלשכה העשיר, לפי שאדם צריך לצאת ידי הבריות כדרך שצריך לצאת ידי המקום, שנאמר (במדבר ל"ב): 'והייתם נקיים מה' ומישראל', ואומר (משלי ג) 'ומצא חן ושכל טוב בעיני אלוקים ואדם'".

המשנה מחדשת לנו, שמלבד הצורך להיות נקי כלפי הקב"ה, צריך גם להיות נקי כלפי הבריות, כדי שלא יאמרו... וכדי שלא יחשדו. ואין זו רק עצה טובה, אלא חיוב גמור. וזו הסיבה שהמשנה הביאה לכך שתי ראיות, משני פסוקים. כי מהפסוק הראשון "והייתם נקיים מה' ומישראל", היינו אומרים שזו רק עצה טובה, שנתן משה לבני גד ובני ראובן. אבל הפסוק השני הוא בלשון ציווי: "מצא חן... בעיני אלוקים ואדם".

'שנאת הבצע' היתה אבן חן מתנוססת בראשי גדולי וחכמי הדורות הקודמים. כפי שמסופר על הגאון רבי משה קרמר זצ"ל שקיבל עליו את משרת הרבנות בוולנא, בלא תשלום שכר

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

העמל בתורה - כמקוה טהרה וכאש השורפת כל 'בליעת' איסור

לחטאים באמצעות תעניות וסיגופים, נועד למי שאינו עמל בתורה; אבל העמל בתורה, נטהר על ידי עמלו בתורה, כי התורה היא כמקוה טהרה, וכאש השורפת כל 'בליעת' איסור שבכלים. ולכן, ישוב בתשובה בלב שלם, ויוסיף על חוק לימודיו, וירבה בבכי ובוידוים, וימעט בתענוגים. וראה עוד במקורות.

[שו"ע תקע"ב, ב, משנ"ב ג-ד, וביה"ל ד"ה תלמיד]

כפי שלמדנו, מי שהצום אינו מחליש את גופו, רשאי לקבל על עצמו תעניות מעבר לשש התעניות הקבועות לכל ישראל. אולם, אדם שתורתו אומנותו, וכל שכן תלמיד חכם, אינו רשאי לקבל על עצמו תעניות נוספות גם אם אינן מחלישות את גופו, משום שבדרך כלל גורם הדבר שימעט בלימודו ביום התענית. ואף אם חפץ להתענות לשם תשובה - כתבו הפוסקים, על פי גדולי המקובלים, שכל מה שכתבו הראשונים על דרכי התיקון

מדוע מכונה ילד בשנה שלפני הבר מצוה בשם 'מופלא'?

למרות שהם עדיין 'קטנים'. ויש שכתבו, ש'מופלא' הסמוך לאיש אשר למד את פרשת נדרים שבתורה עם פירושי חכמינו ז"ל, יש להניח כי הוא יודע תמיד את ענין הנדר, ואין צורך לבדוק זאת בכל נדר מחדש.

וכמובן, מהיום שבו נעשה הבן בן שלוש עשרה, והבת נעשתה בת שתיים עשרה, נדרם חל גם אם הם אינם מבינים את ענין הנדר.

[משנ"ב תקע"ב, ה; ביאורים ומוספים דרשו, 13]

זמן ה'גדלות' ההלכתי של בן, הוא בגיל שלוש עשרה, ושל בת - בגיל שתיים עשרה. ובן בגיל שתיים עשרה שנה ויום אחד, ובת בגיל אחת עשרה שנה ויום אחד, מכונים 'מופלא' הסמוך לאיש, כלומר, סמוך לגיל שבו נעשה ל'איש', ויודע 'להפלות', דהיינו, לברר את דבריו, ולדעת לשם מי הוא נודר נדר, ומה הוא נודר. ומשמעות כינוי זה הוא, שאם הבן או הבת בגיל זה נדרו נדר, ובדקו ומצאו כי הם מבינים את ענין הנדר, הנדר חל מדאורייתא,

האם האב נאמן להעיד כי בנו הגיע לגיל בר מצוה?

לאיסורים, וכגון שחייב לקיים נְדָר שְׁנֵדָר; משום שהכלל 'עד אחד נאמן באיסורים', אינו אמור אלא באופן שיש באפשרותו של העד להחיל את האיסור על הדבר שמעיד עליו. ויש שציין לכך מקור מהכתוב: "לא יקום עד אחד באיש לכל עון ולכל חטאת", כלומר, עד אחד אינו נאמן להעיד שפלוני הוא 'איש', גדול, בנוגע לכל עון ולכל חטאת.

[משנ"ב תקע"ב, ה; ביאורים ומוספים דרשו, 15-16]

אדם נאמן להעיד על אדם אחר שהוא בנו, ושהוא בכור. ואם העיד עליו כן, אזי למרות שאינו מוכר כבנו, הרי זה יורש את נכסיו לאחר מותו כאחד מבניו; ואם העיד שהוא בכור, הריהו מקבל 'פי שנים' מהאחים האחרים, כדין בכור. וכן נאמן האב להעיד על בנו כי הגיע לגיל שלוש עשרה ונעשה 'גדול', וחייב בכל המצוות. אולם, אדם זר, אינו נאמן להעיד לבדו, ללא צירוף עד נוסף, על אדם אחר כי נעשה 'גדול'. ואינו נאמן על כך אף בנוגע

* שבועה אינה חלה על דבר מצוה, דהיינו, שהנשבע לעשות מעשה האסור מדאורייתא, או להימנע מעשיית מעשה מצוה שהוא מחויב בה מדאורייתא, שבועתו אינה חלה.
* מי שקשה לו לצום, אסור לו לקבל על עצמו תענית מעבר לשש התעניות הקבועות לכל ישראל; ואם עשה כן, נקרא 'חוטא', כיון שמחליש את גופו ומענה את נפשו.
* המושך ידו באמצע סעודתו ממאכל כלשהו, בעוד שהוא מתאוה מאוד לאוכלו, הרי זה נחשב כסיגוף, שמכפר את עוונותיו. והנהוג כן נחשב כמקריב קרבן, ושולחנו - כמזבח.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

האם מותר להתקין סורגים בחלונות בחול המועד?

מותר לתקנם בחול המועד כרגיל. וכן תיקון קרע באיטום הגג, וכיצא בו, הגורמים לחדירת מים אל תוך הבית בשעת ירידת גשמים - מותר הן מפני הנזק שהם גורמים, והן מפני שמגורים בצורה כזו הם בלתי נסבלים, ונחשבים כצורך הגוף, כמו אוכל וכיצא בו.
[שו"ע תקלט א רד, משנ"ב ה ריג, וביה"ל ד"ה סדקים; ביאורים ומוספים דרשו, 13]

בנייה ותיקוני בנין לשם מניעת הפסד כספי או נזק משמעותיים - מותרים בחול המועד אף באופן של 'מעשה אומן', ואף אם היה ניתן לתקן לפני החג; כדין 'דבר האבד'. ובתנאי, שלא ישאיר את ביצוע התיקון בכוונה תחילה לימי חול המועד. ולכן, לדוגמה, סורגי חלון שנשברו, או מנעול של דלת שהתקלקל, וכדומה - במקום שבו יש חשש לפריצה של גנב,

הלוח היומי

ט"ז בניסן | רבי שמחה (זיסל) מרדכי ב"ר חזקיהו אברהם ברודא זצ"ל, ר"י חברון ובעל 'שם דרך'

בשנת ב' אלפים מ"ז, אירעה מהפיכת סדום ועמורה. (בר"ר) ביום זה בשנת ג' אלפים ת"ה, נתלה המן בן המדתה האגגי על העץ שהכין למרדכי.

יארצייט:

לוי בן יעקב אבינו ע"ה, נולד ביום זה בשנת ב' אלפים קצ"ה/ו, ונפטר בשנת ב' אלפים של"ב/ג, בו ביום. תט"ז: רבי אפרים ב"ר יוסף יאברובר זצ"ל הי"ד, אב"ד ווערשנא, בעל 'בכושרות'. תקמ"ג: רבי נהוראי ב"ר יצחק ג'רמון זצ"ל, מתונים, בעל 'יתר הבז'. תקע"ה: רבי מאיר ב"ר צבי הירש קריסניפולר זצ"ל, בעל 'יד המאיר'. תשנ"ו: רבי נתן ב"ר יהושע מרדכי אורדמן זצ"ל, ר"י עץ חיים-לונדון ובעל 'נתן דעת'. תש"ס: רבי שמחה (זיסל) מרדכי ב"ר חזקיהו אברהם ברודא זצ"ל, ר"י חברון ובעל 'שם דרך'. תשע"ד: רבי דוד ב"ר יהודה אברהמי זצ"ל, משגיח ישי' זיו ישראל ומקור ישראל, בעל 'בנין עולם'.

כיצד ינהג בעצמו תלמיד חכם כתחליף לתענית? | מדוע מלמדי תינוקות אסורים בתענית? | ומה הטעם שלא גוזרים תענית ביום חמישי?

Abir Sultan Flash 90

תמצית שיעור במשנ"ב על סדר 'הדף היומי בהלכה', יום רביעי י"א בניסן תשפ"א: סימן תקע"א סעיף ב' - סימן תקע"ב סעיף ב' שהם גוזלים את הבריות שהרי הם פועלים ללמד את הילדים.

תלמיד חכם אסור בתענית

מבואר בשולחן ערוך, שאסור לתלמיד חכם לשבת בתענית, מפני שהוא ממעט ממלאכת שמים, ומבאר המשנה ברורה, שלא מדובר כאן באופן, שלפי דרכי התשובה הוא חייב להתענות על עבירות שהוא עבר, אלא מדובר כאן באופן שאין לו עוונות ידועים שהוא צריך להתענות בהם, אלא עוונות שאדם דש בעקביו, ועל זה נאמר שאסור לו לשבת בתענית, עוד מוסיף המשנה ברורה, אף על פי שלא לכל עניין יש בימינו דין של תלמידי חכמים, בכל זאת לעניין זה שאסור לתלמיד חכם לשבת בתענית, יש לנו דין תלמיד חכם, ומי שנחשב לתלמיד חכם, אסור לו לשבת בתענית, ואף על פי שנאמר בסעיף הקודם, שהיושב בתענית נקרא קדוש.

קטן וקטנה שקיבלו תענית

קטן בן י"ג שנה ויום אחד וקטנה בת י"ב שנה ויום אחד שקיבלו על עצמם תענית, נדרם קיים וצריכים להתענות, ואפילו אינם יודעים לשם מי נדרו, ואם הם יודעים לשם מי הם נדרו, הנדר חל מן התורה בשנה אחת קודם, דהיינו, בקטן מי"ב שנה ויום אחד, ובקטנה מי"א שנה ויום אחד, והאבא יכול להפר את נדרי בתו רק עד שתהיה גיל י"ב שנה וששה חודשים, ואומר לה בלשון הפרה, והאבא הוא זה שנאמן על הגיל המדויק של ילדיו.

תענית ביום חמישי

לא גוזרים תענית על הציבור בתחילה ביום חמישי, משום שכשקובעים תענית ביום חמישי יצטרכו שתי סעודות, אחת לחמישי בלילה, ואחת לליל שבת, ואנשים יצרכו הרבה אוכל, וכאשר הסוחרים יראו שאנשים קונים שתי סעודות גדולות, לצורך הלילה ולצורך סעודת שבת, יסברו שרעב בא לעולם, ויפקיעו את השערים, ואפילו במקום שאין חשש להפקעת שערים, כגון בעיר שרובה גויים, אסור, אבל אם התענית של יום חמישי היא באמצע, כגון, שגזרו תענית שני חמישי ושני, מותר, ובמדינות אלו שלא מצויים מפקיעי שערים, מותר לגזור תענית ביום חמישי, וכן נוהגים.

תענית בימים שלא מתענים בהם

לא גוזרים תענית על הציבור בראשי חודשים, או בחנוכה ופורים ובחול המועד, ואם התחילו כבר להתענות על הצרה אפילו יום אחד, ובתוך ימי התענית נפלו ימים אלו, מתענים ומשלימים את התענית, ויש אומרים, שרק כאשר הם ידעו מזה שבאחד מימי התענית יפגע אחד מאלו הימים, אז הדין הוא שלא מפסיקים.

הנהגת תלמיד חכם כתחליף לתענית

הגדרת תלמיד חכם לעניין זה, הוא מי שתורתו אומנותו, ובביאור הלכה מביא בשם ספר חרדים, שמי שתורתו אומנותו, ויודע דעת ויראת שמים, לא ייחלש ולא יתבטל מלימודו, אבל יום אחד מן השבוע יתרחק מבני אדם, ויתבונן בינו לבין קונו, ויתקשר מחשבתו בו כאילו הוא כבר עומד לפניו ביום הדין, וידבר לק-ל יתברך כאשר ידבר עבד אל רבו ובן אל אביו, וכעין זה כתב החיי אדם, שאפילו על עוונות ידועים שצריך להתענות לכפרה כמה ימים, אם הוא תלמיד חכם ותורתו אומנותו, אפילו בזמן הזה, לא יסגף את עצמו, אך שישב לפני ה' בלב שלם, ויבכה מקירות הלב, וילמד יותר ממה שהיה רגיל, כי התורה היא מקווה טהרה.

מלמדי תינוקות אסורים בתענית

אם הציבור מתענים, לא יפרוש התלמיד חכם מהם, ומלמדי תינוקות, דינם כתלמידי חכמים לעניין זה, ומשני טעמים, גם משום שעל ידי התענית הם ממעטים ממלאכת שמים, וגם משום

077-2222-666 או *4992

קו השיעורים של 'דרשו' - לחייג, ללמוד, לדעת

החיוב לשמוחה ולשמחה את בני הבית

מצות עשה לשמוחה ברגלים שנא' "ושמחת בחגך" והעובר על זה ואינו משמחה עצמו ובני ביתו והעניים כפי יכולתו לשם מצות הרגל ביטל עשה זה.

(החינוך מצוה תפח)

נשתדל לשמוחה ולשמחה את בני ביתנו ונקיים בכך מצות עשה דאורייתא של "ושמחת בחגך"

* שיעורים מקוצרים על הדף היומי

* דף היומי בהלכה - 5 דקות ביום

* ווארטים וסיפורים מיוחדים לפרשת השבוע

* סיפורי צדיקים ותוכניות מיוחדות

הכל במקום אחד

קו השיעורים של 'דרשו' 4992* או 077-2222-666

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il